

A tizedfizetés szerződése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 14:18-20; 3Mózes 27:30;
5Mózes 12:5-14; 1Királyok 17:9-16; Malakiás 3:10; 1Korinthus 4:1-2

„Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem! – mondja a Seregek ÚRa. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok” (Mal 3:10, RUF).

Mózes első könyve 14. fejezetében Ábrám éppen egy sikeres küldetésről érkezik vissza, aminek során megmentette Lótót, az unokaöccsét, az ő családját, illetve több elhurcolt sodomai lakost. Sodoma királya olyan hálás volt a mentőakcióért, hogy Ábrámnak ajánlotta fel az összes hadizsákmányt, ő viszont nemcsak visszautasította az ajánlatot, hanem minden vagyonából még tizedet is fizetett Melkisédéknek.

Az Úr ezt mondta neki közvetlenül a tizedfizetés után: *„Ne félj, Ábrám! Én pajzsod vagyok neked, jutalmad felette igen bőséges”* (1Móz 15:1, ÚRK). Ezzel gyakorlatilag így biztatta: *„Ne félj! Én vigyázok majd rád és gondoskodni fogok rólad!”* Jóval később pedig Mózes a következőt mondta Izraelnek, mielőtt beléptek volna Kánaánba: *„Termésedből, mindabból, mi meződön terem, évről évre vedd ki a tizedet!... Így tanuld meg félni az Urat, a te Istenedet minden időben”* (5Móz 14:22-23, ÚRK).

Ellen G. White így írt: *„Már a Mózesnek kijelentett tizedfizetési rendszer előtt is kellett vallási célú ajándékokat adni Istennek, egészen Ádám napjaitól kezdve”* (*Testimonies for the Church*. 3. köt. 393. o.).

Mit jelent mindez a számunkra ma?

EGY TIZEDRÉSZ

A szótárak úgy határozzák meg a tizedet, hogy „valaminek az egy tizede”, avagy „tíz százaléká”. Ez a definíció valószínűleg a Bibliából ered. A tizedfizetéssel egyszerűen visszatérítjük Istennek a bevételünk, jövedelmünk tíz százalékát. Tudomásul vesszük, hogy mindenünk eleve az Övé. A Sínai-hegyen az Izraelnek adott tizedfizetési törvény rámutat arra, hogy a tized szent, az Úré (lásd 3Móz 27:30, 32). Isten csak a saját tíz százalékát kéri. A hálaadományaink ettől különállnak és a tizeden felül vannak. A tized a kereszteni elkötelezettségünk alapvető bizonyítéka. Sehol sem találunk a Bibliában bármilyen arra utaló jelet, hogy Isten része kevesebb lenne a tizednél.

Olvassuk el 1Móz 14:18-20 és Zsid 7:1-9 szakaszait! Mit tett Ábrám, amikor találkozott Melkisédekkel? Ezek szerint milyen messzire nyúlik vissza ez a gyakorlat a történelemben?

A Biblia legelőször *Mózes első könyve* 14. fejezetében említi a tizedfizetést, amikor Melkisédek találkozik Ábrámmal. A Biblia utolsó utalása a tizedre ugyanezt a találkozót idézi fel. Figyeljünk fel arra, hogy *A zsidókhöz írt levél* elbeszélése értelmében sem Melkisédek, sem Krisztus nem tartozott Lévi törzséhez, így a tizedfizetés megelőzi a lévíták korát és túl is mutat azon. A tizedfizetés nem kizárólagosan zsidó szokás, nem a Sínai-hegynél kezdődött a héberekkel.

Olvassuk el 1Móz 28:13-14, 20-22 verseit! Mit ígért Isten Jákóbnak? Erre ő mit válaszolt az Úrnak?

Amikor Jákób elhagyta az otthonát haragos testvére, Ézsau elől menekülve, az egyik éjjel egy olyan létrát látott álmában, ami a földtől egészen a mennyig ért, és angyalok járkáltak rajta fel és alá. Isten állt a tetején, aki megígérte Jákóbnak, hogy vele lesz, és egy nap haza fogja vinni. Ez az egyedül menekülő fiatalembernek valódi megtérési tapasztalat lett. „...akkor az Úr lesz az én Istenem... és bármit adsz nekem, a tizedét neked adom” (1Móz 28:21-22, ÚRK) – mondta.

Miért olyan fontos megérteni, hogy a tizedfizetés a szombathoz hasonlóan nem az ókori Izrael jogi vagy akár vallási rendszeréből eredt? Milyen üzenetet szűrjünk le ebből az igazságból mi, akik a keresztt után élünk?

HOL VAN A TÁRHÁZ?

Olvassuk el Mal 3:10 versét! Hova kell eljuttania a tizedünknek e vers alapján?

Bár nem kapunk pontos útmutatást a szövegben, az ugyanakkor nyilvánvaló, hogy Isten népe tudta, mit jelent a „tárház” szó. Az Úr belefoglalta az útmutatásába, hogy „*legyen ennivaló a házamban*” (ÚRK). A nép értette, hogy Isten háza eredetileg a szentély volt: az a gondosan kidolgozott sátor, amit Isten a Sínai-hegyen aprólékos részletességgel mutatott meg Mózesnek. Később, amikor Izrael az ígért földjén lakott, a központi helyszín eleinte Síló volt, majd később véglegebb helyet kapott a jeruzsálemi templomban.

Olvassuk el 5Móz 12:5-14 részét! Ezek a versek nem azt jelzik, hogy Isten gyermekei a saját belátásuk szerint helyezhették volna el a tizedet ide vagy oda. Milyen elveket szűrhetünk le magunkra nézve ebből?

Isten családjának tagjaiként meg kívánjuk érteni, hogy mi az Úr akarata a tizedünkkel kapcsolatban, és aszerint is akarunk cselekedni. A Biblia elbeszéléséből megtudjuk, hogy Isten népe minden évben háromszor utazott Jeruzsálembe – a páska, a pünkösd, illetve a sátoros ünnep idején (2Móz 23:14-17). Ekkor fizették be személyesen a tizedet, a hálaadományt és dicsőítették, imádták az Urat. A lévíták ezek után szétosztották a tizedet a testvéreik között Izrael egész területén (lásd 2Krón 31:11-21; Neh 12:44- 47; 13:8-14). A központi tárház bibliai elvével összhangban a Hetednapi Adventista Egyház a helyi egyházterületeket, misszióterületeket és a gyülekezetek unióit jelölte ki a világegyház raktáraiul, innen finanszírozzák a szolgálatot.

A gyülekezeti tagok kényelme érdekében a tizedet a helyi gyülekezetbe viszik el, ahol az istentisztelet keretében adják be a hálaadományokkal együtt, és vannak, akik interneten fizetik be. A gyülekezeti pénztárosok ezután a területi tárházba továbbítják a tizedet. A tizedfizetésnek ezt a rendszerét Isten írta elő és szentelte meg, ezáltal pedig lehetővé vált, hogy a Hetednapi Adventista Egyház egyre nagyobb és nagyobb hatással legyen az egész világon.

Képzeljük el, mi lenne, ha mindenki annak adná a tizedet, akinek csak szeretné, mégpedig az Adventista Egyház kárára! Mi történne az egyházunkkal? Miért mondható rossznak és a Szentírással ellentétesnek ez az elgondolás?

A TIZEDFIZETÉS CÉLJA

Olvassuk el 3Móz 27:30 és 4Móz 18:21, 24 verseit! Mit mond Isten, mit kell tenni a tizeddel?

Minden Isten tulajdona (Zsolt 24:1), tehát egyértelmű, hogy neki nincs szüksége a pénzre. Ám mivel a tized az Övé, ezért megmondja, mit tegyünk vele: az evangélium szolgálatának támogatására kell azt felhasználnunk. Így tehát Isten tizedéből biztosítják a lelkészek szükségleteit. Lévi törzse – az ószövetségi szolgálattevők – nem kaptak hatalmas földterületet, mint a többi törzs.

Lévi egyes városokat kapott meg, köztük a menedékvárosokat, annyi környező földdel, amennyi a magán célra használható kertekre elegendő. A többiek tizede biztosította a megélhetésüket, és nekik maguknak is kellett tizedet fizetni a bevételükből.

Olvassuk el ApCsel 20:35 versét! Milyen üzenetet találunk itt, és ez hogyan kapcsolódik a tizedfizetés kérdéséhez?

Azért fontos a tizedfizetés, mert segít bizalmon alapuló kapcsolatot kialakítani Istennel. Valóban hitre van szükség ahhoz, hogy a bevételünk egy tizedét „odaadjuk” (bár az gyakorlatilag amúgy is az Úré). Egyedül a hitünk gyakorlásával növekedhet a hitünk.

Gondoljunk például a végidőkre, amikor a hűségesek majd nem adhatnak és nem vehetnek, ahogy azt *A jelenések könyve* 13-14. fejezetei ábrázolják (lásd a 11. hetet)! Az Istenbe, a gondviselésébe, az Ő hatalmába és szeretetébe vetett bizalom kulcsfontosságú lesz akkor, amikor úgy tűnik, hogy az egész világ ellenünk van. A hűséges tizedfizetés valóban segíthet szilárd bizalmat kialakítani. Ám addig is fontos mindannyiunknak megtanulni a helyzetünktől függetlenül bízni az Úrban!

Az anyagi hűség mellett szóló másik nyomós érv az, hogy hozzáférést kapunk Isten kézzel fogható áldásaihoz. A tizedfizetési szerződés részeként az Úr olyan hatalmas áldásokat ígért nekünk, amelyeket nem is tudunk majd befogadni. A többletünkkel segíthetünk másoknak és támogathatjuk Isten művét az adományainkkal.

Hogyan tapasztaltuk már meg azt a nagy igazságot, miszerint „*Jobb adni, mint kapni*” (ApCsel 20:35, ÚRK)?

BRUTTÓ VAGY NETTÓ BEVÉTELBŐL FIZESSÜNK TIZEDET?

A tizedet a „jövedelmünk” alapján számítjuk ki, ha órabérért dolgozunk vagy fizetést kapunk, illetőleg a „gyarapodásunk”, avagy nyereségünk alapján, ha magánvállalkozók vagyunk és saját vállalkozásunk van. Több országban az állam levonja az adót a munkás béréből, hogy fedezze az embereknek nyújtott szolgáltatások árát, így például a közbiztonságért, az utakért és hidakért, a munkanélküli segélyért stb. A bruttó vagy nettó kérdés elsősorban akkor merül fel, ha az ilyen adók levonása előtt vagy után térítjük vissza a tizedet. A magánvállalkozók jogosan levonhatják a vállalkozás költségét, hogy megtudhassák, mennyi ténylegesen a profitjuk, mielőtt levonnák az adójukat. A tagság adakozási szokásait vizsgáló felmérések kimutatták, hogy a hetednapi adventisták többsége a bruttó jövedelemből fizeti a tizedet, azaz, mielőtt levonnák az adót. Valójában a következő szerepel a Generál Konferencia 1990-ben kiadott *Tithing Principles and Guidelines* (Tizedfizetési elvek) dokumentumában: „A tizedet a bruttó munkabér vagy fizetés alapján kell kiszámolni, mielőtt egyéb jogszabályban előírt vagy az alkalmazott által jóváhagyott terheléseket teljesítenének. Ebbe beletartozik az állami személyi jövedelmi adó, amelyekből biztosítják a szolgáltatásokat, illetve a felelősségteljes polgárok egyéb juttatásait. A társadalombiztosításhoz való hozzájárulás levonható – lásd Vezérelv 111-F” (22. o.).

Olvassuk el 1Kir 17:9-16 szakaszát! Milyen helyzetben volt az özvegy, mielőtt Illés találkozott vele? Mit kért tőle a próféta, mielőtt önmagáról és a fiáról gondoskodhatott volna? Mit tanulhatunk meg ebből a történetből a minket foglalkoztató kérdéssel kapcsolatban?

A sareptai özvegy megtudta, hogy fel fogja keresni az Isten embere (1Kir 17:9). Amikor Illés megérkezett, a nő beszélt neki a nehéz körülményeiről. A próféta először vizet kért tőle, majd hozzátette: „*Ne félj, menj el, és tégy úgy, amint mondtad. De előbb nekem süss abból egy kis lepényt, és hozd ide, magadnak és a fiadnak pedig csak azután süss. Mert azt mondja az ÚR, Izráel Istene, hogy sem a lisztesvéka nem ürül ki, sem a korsóból nem fogy el az olaj addig, amíg az ÚR esőt nem ad a föld színére*” (1Kir 17:13-14, ÚRK).

Ez vajon önzés lett volna Illés részéről, vagy csupán próbára akarta tenni az asszony hitét, lehetővé téve, hogy gyakorolja azt? A válasz egyértelmű.

Ellen G. White leírja: „Mindenki maga méri fel a helyzetét, a saját belátása szerint ad” (*Testimonies for the Church*. 4. köt. 469. o.).

A TISZTESSÉGGEL VAGY HŰSÉGESEN FIZETETT TIZED

Olvassuk el 1Kor 4:1-2 részét! Mit szeretne Isten, hogy milyen emberré váljunk mint a gyermekei és áldásainak sáfárai?

Mit jelent tehát a hűséges tizedfizetés? Ezen a héten a tizedfizetés több főbb elemét vizsgáltuk meg:

Az összeg – ami a bevételünk vagy gyarapodásunk tized része, avagy tíz százaléka.

A tárházba juttatása – ahonnan fizetik a szolgálattevőket.

Isten tisztelete a bevételünk első részével.

Felhasználása a megfelelő célra – a szolgálat támogatására.

Gyülekezeti tagként az első három pont teljesítésében van kötelességünk. A tárházak kezelőinek a felelőssége az, hogy biztosítsák az összegyűjtött tized megfelelő felhasználását.

Az adományoktól eltérően a tizedfizetés nem a saját belátásunktól függ. A tized és a tárház is a mi felelősségünk része. Nem mi határozzuk meg annak feltételeit, hanem Isten. Ha nem térítjük vissza a „jövedelmünk” teljes tíz százalékát, akkor igazából nem is fizetünk tizedet, ha pedig nem a „tárházba” visszük vissza a tíz százalékot, ugyanaz a helyzet.

Olvassuk el Mt 25:19-21 szakaszát! Mikor kell majd számot adnunk Isten vagyonának kezeléséről? Mit mondanak majd azoknak, akik hűségesekek voltak az anyagiak terén?

„*Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba*» (Mal 3:10), ez az Isten parancsa. Itt nincs szó háláról vagy bőkezűségről, csakis őszinteségről. A tized az Úr és Ő elrendeli, hogy adjuk vissza neki, ami az övé” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 120-121. o.). Egyedi kiváltságunk és egyben felelősségünk, hogy Isten vagyonát kezelhetjük. Ő megáld és megtart bennünket, és csak egy tizedrészt kér. Majd a tizedet arra használja, hogy gondoskodjon a szolgálattevőkről, ahogy az ókori Izrael idején is tette Lévi törzsével.

Egyesek úgy érvelnek, hogy nem szeretik, ahogyan a tizedüket felhasználják, ezért vagy nem fizetik be, vagy máshová küldik a pénzt. Viszont mondott ilyesmit az Úr: „Hozzátok be a tizedet a tárházamba, de csak akkor, ha biztosra veszitek, hogy ott jól használják fel”?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Amennyiben úgy folyna be népünk tizede az Úr tárházába, ahogy annak kellene, akkor olyan áldásokban részesednénk, hogy a szent célokra szánt ajándékok és adományok megtízszereződnének, és így nyitva maradna az Isten és az emberek közötti csatorna” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 4. köt. 474. o.). Ez elképesztő állítás! Ha mind hűségesen fizetnénk a tizedet, az Úr ezer százalékra többszörözn meg adományainkat!

„*Malakiás próféta könyve* 3. fejezetében találjuk azt a szerződést, amit Isten az emberrel kötött. Itt az Úr meghatározza, hogyan fog nagy ajándékokat adni azoknak, akik hűségesen visszatérítik neki a tizedet és az adományokat” (Ellen G. White cikke, *Review and Herald*, 1901. december 17.).

„Mindannyiunknak emlékeznünk kell arra, hogy Isten velünk kapcsolatos jogai megelőznek minden egyéb követelést. Bőségesen ad nekünk, és az emberrel kötött szerződése alapján a javainak tizedét vissza kell téríteni neki. Az Úr kegyelmesen rábízta kincseit a sáfáira, de a tizedről azt mondja: Ez az enyém. Amilyen arányban adta Isten a javait, úgy kell az embernek hűségesen visszatéríteni neki a tizedet minden tulajdonából. Maga Jézus Krisztus állapította meg ezt a rendszert” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 384. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Időzzünk még annál a gondolatnál, hogy a tizedfizetés gyakorlata nem az ókori Izrael idejéből ered! Hogyan világít ez rá az Isten iránti kötelezettségünk állandóságára?
- 2) Beszéljük meg az osztályban a hétfői rész végén feltett kérdést! Gondoljunk bele, mi lenne, ha az emberek úgy döntenének, hogy máshová küldik a tizedüket! Mi történne az egyházunkkal? Egyáltalán megmaradna az egyház? Miért problémás az a hozzáállás, miszerint „Az én tizedem olyan kevés minden máshoz képest, hogy valójában nem is számít”? Mi lenne, ha mindenki így gondolkogna?
- 3) Beszéljük meg, hogy mit tanultunk és tapasztaltunk eddig a tizedfizetéssel kapcsolatban! Mit taníthatunk meg másoknak erről a gyakorlatról?

SZÉKELY LÁSZLÓ:

AZ ÉN IMÁM

Az én imám nem boldog bírás:
zárt kapuk alatt keserves sírás.

Nem édes szíven hallgatóság:
vak, imbolygó tapogatózás.

Nem hallelujás megtalálás:
mezítlábas Canossa-járás.

Hívom, keresem, bár nem értem,
s egyszer az Úr majd lenyúl értem.